

**Юрій Олексійович
МИТРОПОЛЬСЬКИЙ**

Українська та світова наука зазнала значної втрати — 14 червня на дев'яносто другому році пішов з життя видатний математик та механік Юрій Олексійович Митропольський.

За роки своєї більш ніж 60-річної наукової діяльності Ю. О. Митропольський отримав фундаментальні результати в області асимптотичних методів нелінійної механіки, ставши правонаступником основоположників цього вчення — М. М. Крилова та М. М. Боголюбова. З 1950 р. і до останніх днів життя Юрій Олексійович працював в Інституті математики НАН України: з 1953 до 2001 р. очолював відділ математичної фізики та теорії нелінійних коливань, з 1958 до 1987 р. був директором інституту, а з 1987 р. — почесним директором інституту. В 1958 р. його було обрано членом-кореспондентом АН УРСР, у 1961 р. — дійсним членом АН УРСР, а в 1984 р. — дійсним членом АН СРСР (тепер — Російська академія наук). Юрій Олексійович проводив велику науково-організаційну роботу в Національній академії наук України, піклувався про підготовку і виховання молодих науковців: серед його учнів 25 докторів та 100 кандидатів фізико-математичних наук.

За досягнення у розвитку математичної науки, активну педагогічну та науково-організаційну і громадську діяльність Ю. О. Митропольському в 1965 р. було присуджено Ленінську премію, а в 1980 р. — Державну премію УРСР. Його роботи з нелінійної механіки відзначено преміями ім. М. М. Крилова та М. М. Боголюбова НАН України. У 1986 р. його нагороджено Золотою медаллю ім. О. М. Ляпунова Академії наук СРСР та присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці. За роки незалежності України він був нагороджений орденами Ярослава Мудрого V та IV ступенів і удостоєний звання Героя України (2007 р.).

Великим авторитетом користувався Юрій Олексійович і за межами країни. У 1971 р. його було обрано іноземним членом Болонської академії наук, а також нагороджено Великою срібною медаллю Чехословацької академії наук „За заслуги перед наукою і людством”.

Пам'ять про Юрія Олексійовича — чуйну людину, видатного науковця та організатора науки — назавжди збережеться у серцях тих, хто його знав, працював з ним і продовжує розвивати його численні наукові ідеї.